

ZŠ Veltrusy navštívila Anglii ve dnech, které učinily z Alžběty II. nejdéle vládnoucí britskou panovnici

Šestidenní jazykově-poznávací zájezd do Anglie uskutečnila naše škola 6. – 11. 9. 2015 díky finanční dotaci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (Výzva č. 56), jejímž cílem je podpora a zvýšení kvality vzdělávání žáků v anglickém jazyce.

Po celou dobu se o nás perfektně starala cestovní agentura CK Křištof, zodpovědní paní řidiči a milá slečna průvodkyně Monika, která zná Anglii, její kulturu i historii jako své boty.

Nejlepší je prožít věci na vlastní kůži – to už kdysi dávno hlásal náš nejmoudřejší pedagog J. A. Komenský. Žáci 2. stupně dostali na začátku školního roku možnost Komenského myšlenku uvést do praxe a poznat Anglii všemi smysly. Vždyť umět se domluvit v hostitelských rodinách, ve kterých byli žáci tři noci ubytovaní, a po tři dny výuky konverzovat ve škole

s rodilými mluvčími, poznat anglickou kuchyni, způsoby stolování i bydlení, ochutnat britský humor i gentlemanké chování, sáhnout si na nejvýznamnější historické objekty a projít se po místech, kde se tvořily dějiny, je tou největší devízou, jakou může škola svým žákům do jejich budoucího života předat.

Po přeplutí kanálu La Manche (budou-li tento článek číst Britové, říkajme raději English Channel) naše dobrodružství začalo. Je pravdou, že Spojenému království se stále daří, snad i díky geografickým podmín-

kám, udržet kulturní specifika (přestože Doverská úžina, kterou jsme do Anglie propluli my, je široká jen 34 km, a jak víme, nejrychleji ji přeplavala česká žena za něco málo přes 7 hodin). Bylo tedy co objevovat, čemu se divit a slovy průvodkyně Moniky – nad čím „óchat“ a „áchat“.

Při našem zájezdu nás po celou dobu s různou intenzitou obklopovaly dvě věci – krásné bílé křídové útesy a anglická slušnost. Zlomek útesů – malý kamínek ukrývající vílu pro štěstí – jsme si jistě přivezli všichni. Pevně věřím, že i druhá záležitost – anglické dobré vy-

chování – se nám dostala pod kůži a vyplave, bude-li třeba. Ráda vzpomínám na Brity, kterak byli za volanty klidní, když jsme přecházeli na červenou (zejména v Londýně je to běžným zvykem), prodávče, kteří trpělivě čekali, než najdeme správný výraz pro to, co hledáme, a vylovíme z peněženek správné mince (čert aby se v těch pencích vyznal), policisty, kteří se s úsměvem dávali do řeči s kdekým, sportovce, jež se bez mrknutí oka vyhnuli naší skupině, přestože my jsme zabírali jejich část promenády, a i běžné obyvatele, kteří neváhali poskytnout pomoc, kdykoliv jsme vytáhli mapu nebo foťák...

V Londýně, městě při ústí řeky Temže, nás asi nejvíce zaskočilo tamní metro – tak maličké, až se ti nejvyšší z nás do něj málem nevešli, a v odpoledních hodinách nacpané k prasknutí. Po pár jízdách jsme ale nabyli dojmu, že tuto nejstarší **tube** na světě bychom také hravě ovládli, přestože má 11 linek a téměř 300 možností, kde vystoupit. Nás cesta vedla přes **Buckingham Palace**, největší královskou pracovnu na světě (a skutečně Alžběta II. zrovna byla „doma“, což symbolizovala její vlajka), na **London Eye**, největší vyhlídkové kolo v Evropě, ze kterého jsme měli úžasný výhled nejen na **City of London** ale i moderní Londýn s jeho

Výuka angličtiny, foto: Miroslava Polášková